

Nieuwe mensen in de straat

'Er is een nieuw gezin in onze straat komen wonen,' zegt Jasper.

'Echt? Zullen we gaan kijken?' antwoordt Kim.

Ze gaan naar buiten en lopen langs het huis. 'Niet naar binnen kijken hoor!' waarschuwt Kim. 'Dat staat raar. Alsof we heel nieuwsgierig zijn of zo.'

Jasper grinnikt. 'Dat zijn we toch ook?'

Opeens gaat de deur open en komt er een meisje naar buiten. Ze is ongeveer van hun leeftijd.

'Hallo!' zegt ze vriendelijk.

'Hoi...' Even aarzelt Kim. Dan stopt ze. 'Wij zijn Kim en Jasper, wij wonen daar.' Ze wijst in de richting van hun huis.

Het meisje lacht. 'O echt! Wat leuk. Ik was al bang dat dit zo'n saaie straat was zonder kinderen. Er komt opeens een verdrietige trek op haar gezicht. 'In onze oude straat woonden superveel kinderen.'

'O, maar hier ook hoor!' zegt Jasper enthousiast.

'Jullie zijn hier gisteren komen wonen?' vraagt Kim.

Het meisje knikt. 'We hebben eerst een poosje bij mijn opa en oma gewoond, maar gelukkig hebben we nu weer een eigen huis. Ik heet trouwens Noah.'

'Heb je zin om met ons te spelen?' vraagt Kim.

Noah aarzelt. 'Ik had eigenlijk aan mijn broertje Peter beloofd dat ik met hem zou spelen.'

'Maar hij mag ook best meedoen!' zegt Jasper.

Noah bijt even op haar lip. 'Eh... ik weet niet of hij dat wil.'

'Je kunt het toch vragen?' dringt Jasper aan. Hij heeft niet zo'n zin om met twee meisjes te spelen.

Noah haalt haar schouders op. 'Hij heeft nog niet zo'n zin om met anderen te spelen.'

Kim en Jasper kijken elkaar even aan.

'Weten jullie waarom we zijn verhuisd?' vraagt Noah opeens.

Ze schudden hun hoofd.

Noah's ogen staan opeens heel verdrietig. 'Ons huis is afgebrand. We moeten hier helemaal opnieuw beginnen. We hebben echt niets meer. Al mijn speelgoed, mijn liefste poppen, de fotoalbums van toen ik een baby was, allemaal verbrand. Peter had superveel lego. Allemaal weg.'

Kim slaat haar hand voor haar mond. 'O, wat erg!'

Noah knikt. 'Papa, mama en ik zijn op tijd uit huis weten te komen. Ik ben uit mijn slaapkamerraam naar beneden gesprongen.'

Opeens krijgt Kim een vermoeden waarom Peter liever niet met andere kinderen speelt. 'En Peter... Is hij...?'

Noah knikt. 'Toen hij uit zijn raam klom, waaide er een stuk brandend gordijn in zijn gezicht.'

'O, wat erg!' zegt Kim.

Jasper denkt even na. Dan zegt hij: 'Ik heb een idee. Ik haal mijn lego en dan ga ik bij Peter spelen.'

Noah gaat naar binnen. Even later doet ze met een brede glimlach de deur open. Achter haar staat een jongen. Kim en Jasper doen hun best om niet naar hem te staren, maar dat valt niet mee. De linkerhelft van zijn gezicht is vurig rood en zit onder de korsten.

Jasper steekt zijn hand op. 'Hoi Peter. Ik ben Jasper. Zal ik mijn lego halen, dan kunnen we samen iets gaan bouwen?'

Peter knikt verlegen. 'Graag!'

Jasper rent snel naar huis, en is binnen een paar minuten terug met zijn lego. De hele middag spelen ze op de kamer van Peter. Peter blijkt heel goed te kunnen bouwen en ook nog eens een heleboel leuke moppen te kennen. Ze liggen die middag soms dubbel van het lachen. En Jasper beseft na een tijdje opeens dat hij helemaal niet meer op Peters gezicht let.